

Det er den 6te Usandhed, jeg har siddet og fanget op nu i disse faa Timer. Der er vedtaget i det mindste to Resolutioner ved Møderne, maaske endnu flere.

Saa skal jeg gøre nogle Bemærkninger om den Side af Sagen, der har interesseret mig mest, fordi jeg var saa pinligt berørt af den, som jeg ikke er bleven af nogen anden offentlig Sag i hele mit Liv, og det er det ærede Medlems Omtale af Fru Bransholm som Kvinde. Man har her taget hele hendes Liv op til Behandling, hendes Liv som Kvinde, som ung og som ældre Kvinde, som Stifmoder, Livet i hendes eget Hjem og i hendes Plejehjem, man har taget det op til Behandling i en Duft af Liderlighed fra først til sidst. Man kunde ikke komme til at røre ved „Hebron“-Sagen, uden at man hørte Tale om hendes Kønssabnormitet, først i den ene Retning og saa i den anden, som Justitsministeren har vist. Man fortalte om hende, at hun var et Mandfolk, at hun havde Overskæg og var mandhaftig, at hun var grov, man sagde, at hun tog de kønne Piger ind til sig om Aftenen — de grimme fik Straf —, 15—20 Minutter vare de inde hos hende enkeltvis. Kort sagt: Bag ved dette ikke fine Sprog laa meget mere, der laa Beskyldningen for kønslige Orgier — hæslige Billeder af en skiden Fantasi, som jeg har sagt. Jeg vil ikke slutte uden at sige, at naar det ærede Medlem mener, at de danske Arbejderkvinder fuldt ud sympatisere med ham i denne hans Behandling af en navngiven Kvinde paa offentlige Møder, og at de anse dette for god Tone — at, naar det ærede Medlem gaar ud fra, at danske Kvinder i smaa Kaar skulle være enige med ham i, at man har Ret til uden Skygge af Beviser, paa det allerløseste Grundlag, at tilføle en Kvinde ved at tale paa den Maade om hende, tror jeg, han tager grovelig fejl. Skulde han have Ret, maatte Demoralisationen være naaet langt dybere, end jeg kan tænke det muligt. Der lød Bifaldsraab til det ærede Medlem fra nogle Herrer. Jeg gad vide, om de uden Protest vilde finde sig i, at deres Hustruer, Søstre og Døtre bleve udsatte for den Art Omtale, det ærede Medlem har anvendt. Hele Folketinget, hele vor Presse, hele Offentligheden i Danmark burde nedlægge Indsigelse imod, at det

skulde være tilladelig Skik og Brug at drysse en saadan Liderlighedens Parfume ud over Forhandlingen om en Kvinde.

Det ærede Medlem var ogsaa saa haardt i Klemme, at selve Chefen for hans Parti maatte frem og sige god for ham, og endog den tarveligste Reserve blev indkaldt, det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik). Det ærede Medlem for Middelfart holdt en Tale, der klart viste, at han ikke havde hørt et Ord af det, jeg sagde. Han paatalte, at jeg ikke havde talt om Ting, som jeg netop havde talt udførligt om. Det ærede Medlem er i den Grad tjenstvillig Lakaj, at jeg tror, en Socialdemokrat ikke kan faa en vaad Taa, uden at det ærede Medlem kommer løbende med et Par tørre Strømper og tørre Sko og en Kop Hyldete, for at den store Broder ikke skal faa Snue om et Par Dage. Ikke en Gang kunde han taale, at jeg rørte ved den aarhusianske Hat, som ellers er velkendt Landet over og er spøgefuldt omtalt alle Steder. Det ærede Medlem aabner næsten ellers ikke sin Mund her i Tinget uden at gøre sig Umage for at være vittig og spøgefuld snart med den ene Ting og snart med den anden, selv om Forhandlingen drejer sig om store og vigtige Sager, det har i det hele været det ærede Medlems Styrke at kunne fornøje os her i Tinget med smaa Vittigheder. Nu kan der ikke en Gang falde et Støvgran paa den store Broders Hat, førend han kommer springende til med Støveklud og en linned Klud for at tørre den af. Jeg tænker, det ærede Medlem for Middelfart kan faa noget at bestille, der kan maaske endog vanke Buler i den berømte Hat. Og det undrer mig, at man fra flere Sider slutter sig til den Omtale af Kvinder, som jeg her har dømt saa haardt.

Jeg kan forstaa, at lige overfor denne det ærede Medlems Fremgangsmaade rejste ikke alene det ærede Medlems gamle Kompagnon i Aarhus sig i Indignation og skrev en ypperlig Artikel i „Jysk Morgenblad“ og bad ham endelig en anden Gang, naar han gik ud i Kampagne, tage mere ridderligt paa den Slags Ting og ikke anvende saa brutale Midler, men at ogsaa et Blad her i København, som tilhører den radikale Retning helt og holdent, „Politiken“s Eftermiddagsudgave, havde en Artikel den Gang,